

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 484. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 4: Charles Mingus, deel 7. Eind 1955 had Mingus nieuwe ideeën ontwikkeld over expressie - niet meer aanleunen tegen eigentijdse Westerse compositie-opvattingen en technieken, maar bij de basis beginnen: zwarte Amerikaanse muziek in de traditie van Jelly Roll Morton, vooral Duke Ellington die als eerste bijdragen van zijn orkestleden voor zijn composities gebruikte. Soms in overleg, soms 'als dief', zoals Ben Webster eens tegen mij zei. Vrij citaat: Stond je je creatief uit te sloven voor die heerlijke ritmesectie met Jimmy Blanton, viel de piano (Ellington) ineens weg, keek je om, zat Duke een frase van mij op te schrijven. Duke was the ~~smartest~~^{smartest} thief ever - de slimste, gladste dief ooit.

Of Mingus zich DAT gerealiseerd heeft is de vraag, maar hij had sterke bindingen met Ellington's opvattingen en technieken.

In de vorige aflevering vertelde ik u dat Mingus eerst de uitgeschreven partijen van zijn composities bij de repetities instudeerde met de musici, zodat ze die partijen uit het hoofd kenden, om zo ~~los~~^{los} te zijn van de materie bij de uitvoering: vrijer te kunnen spelen - zowel het interpreteren van het gecomponeerde materiaal, als bij de improvisaties, de soli. Mingus trok dat door en werkte als vrij snel in het geheel niet meer met uitgeschreven partijen, hij zong ze voor of speelde ze voor op piano, in kleine stukjes. Het kostte veel tijd, maar het klinkend resultaat was verbluffend - dat had natuurlijk óók te maken met de musici die Mingus koos. Van de vorige Jazz Workshop had trombonist Eddie Bert al laten weten dat hij maar kort beschikbaar was omdat hij als all-round musicus een tijd alleen studio-werk wilde doen om zich financieel veilig te stellen, van tenorsaxofonist Barrow's vertrek is de oorzaak onduidelijk. De nieuwe musici, blazers. Altsaxofonist Jackie McLean (geboren 17 mei 1932, een soort wonderkind, en ~~was~~^{was} 23 jaar oud), was een Bebopper en Charlie Parker-adept, waarvan Mingus dacht dat hij kneedbaar was. Tenorsaxofonist J.R. Monterose, (geboren 19 januari 1927), had ervaring opgedaan bij Claude Thornhill en vibrafonist Teddy Charles, was een muzikale avonturier. Dat moest, die combinatie, spannende muziek opleveren. Dit bleek zo bij Mingus' eerste date voor Atlantic, 30 januari 1956.

Antropologen hadden in Kenia het fossiel gevonden van het eerste wezen dat rechtop liep, de overgang van mens-aap naar mens, genoemd de pithecanthropus erectus, later betiteld als homo erectus, en Mingus was daardoor zo gefascineerd dat hij geïnspireerd werd tot een compositie in vier in elkaar overgaande delen met als titel de oorspronkelijke benaming. ^{Deel} 1: Evolution, 2: superiority complex, 3: decline, 4: destruction. - Evolutie, Superioriteits gevoel, Neergang, Ondergang. De vorm was A/B/A/C met voor A een 80-maten deel, en -vóór Miles Davis- wat B en C aangaat géén accordschema, maar ruimte voor modale improvisaties op wisselend het basis-accorde in mineur en ^{een} septiem ~~in~~ een kwart hoger. Bovendien gebeurde er ritmisch uitzonderlijke dingen, zoals de zware back-beat, (het accentueren van de 2e en 4e tel in de vierkwartsmaat) in sectie B, en een 6/8-ste ritme in C. Dat klinkt allemaal heel technisch, sorry, het ~~resultaat~~ resultaat is heel nieuwe, spannende muziek - avontuur. ~~De ritmesectie~~

De ritmesectie is als die van de vorige Jazz Workshop-bezetting: Mal Waldron-piano, Charles Mingus-bas, Willie Jones-drums.

"Pithecanthropus Erectus".

Charles Mingus Jazz Workshop: Pithecanthropus erectus (C.Mingus)
1/1 - 10:32 - London LTZ-K 15052

"Pithecanthropus erectus", compositie Charles Mingus, titel ook van de Atlantic-LP. Mingus maakte een fraaie ballad voor alt-saxofonist Jackie McLean: "Portrait of Jackie".

Charles Mingus Jazz Workshop: Portrait of Jackie (Charles Mingus)
2/1 - 3:08 - idem

"Portrait of Jackie" - alt-saxofonist Jackie McLean. Tenslotte: een derde Charles Mingus compositie: "Love chant".

Charles Mingus Jazz Workshop: Love chant (Charles Mingus)
2/2 - 14:57 - idem

"Love chant", de Charles Mingus Jazz Workshop voor Atlantic in NYC, 30 januari 1956. Jackie McLean-alt en J.R. Monterose-tenorsaxofoon, Mal Waldron-piano, Charles Mingus-bassist/componist, Willie Jones-drums. Volgende keer Mingus in voor het laatste de functie ~~van~~ ^{van} 'side-man', 'een'ingehuurde musicus', bij Quincy Jones, ^(5 min) daarvoor ^{aanwezig} zeer prominent bij de laatste Metronome All Stars. Dit was NOS Jazzgeschiedenis 484, MdR.

0 0 0 0 0

NA 123 162

34:09

mout 15.03.50